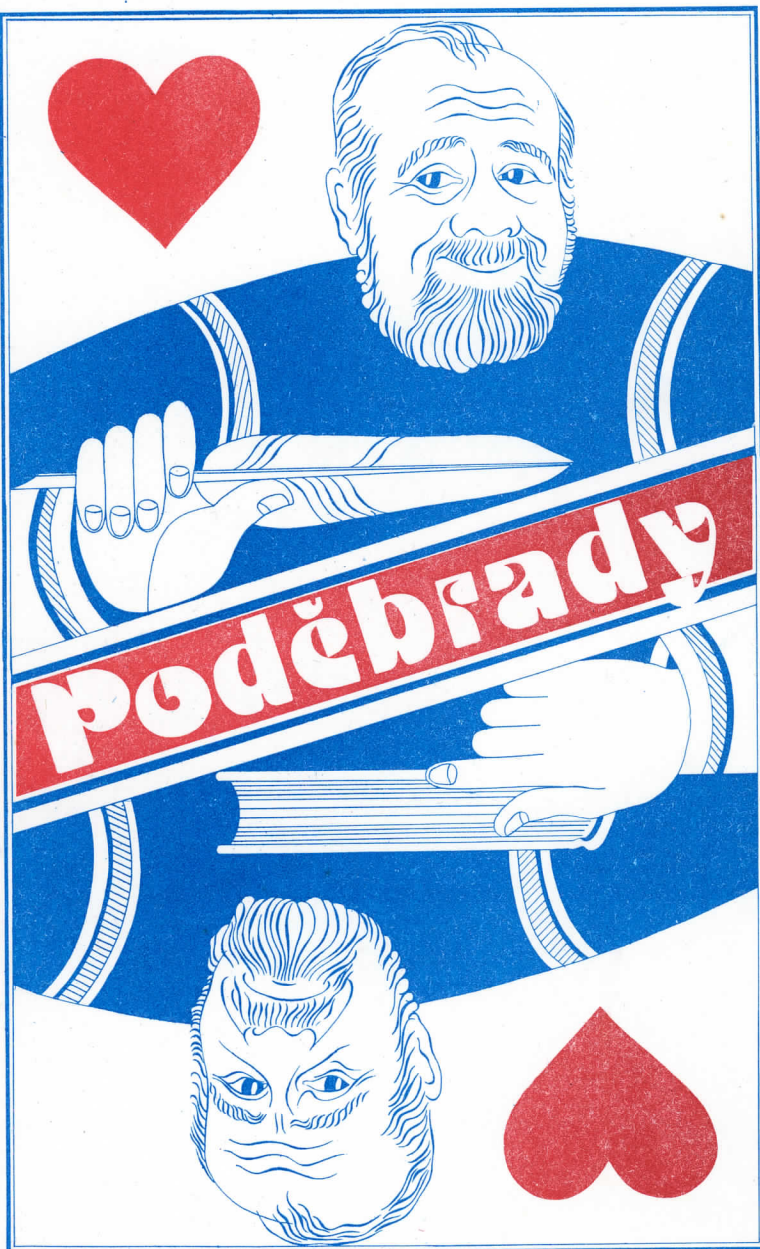

FEMAD 1984

12. festival mladého
amatérského divadla

STŘEDOČESKÉ KRAJSKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO PRAHA
ODBOR KULTURY ONV NYMBURK
OKRESNÍ KULTURNÍ STŘEDISKO NYMBURK
MĚSTSKÝ NÁRODNÍ VÝBOR PODĚBRADY
KULTURNÍ A SPOLEČENSKÉ STŘEDISKO PODĚBRADY
MĚSTSKÝ VÝBOR NÁRODNÍ FRONTY PODĚBRADY
NA POČEST 40. VÝROČÍ SNP A K ROKU ČESKÉ HUDBY

FEMAD

Poděbrady

1984

XII. ROČNÍK FESTIVALU MLADÉHO AMATÉRSKÉHO DIVADLA

ÚVODNÍ SLOVO

Festival mladého amatérského divadla je spolu s Neumannovými Poděbrady dominantou kulturního života našeho města. Letošní již XII. ročník FEMAD zapadá do rámce významných kulturních výročí roku. Svým posláním je od počátku celostátní přehlídkou aktivity mladé generace v oblasti lidové tvůrčí umělecké činnosti. Je konfrontací nových forem slovesného i scénického projevu odpovídajících novému způsobu života v socialistické společnosti při zachování bohatých kulturních tradic našich národů.

O Festivalu mladého amatérského divadla se říká, že je dílnou nových forem amatérského dramatického umění, dílnou poznávání, poučení, konzultací, diskusí a někdy i střetů názorů. Ano, je to opravdu tvůrčí dílna, kam se sjíždějí všichni ti, kteří mají divadlo rádi a chtějí pro jeho rozvoj přispět tvůrčím, uměleckým přístupem a prací. A to je na Festivalu sympatické, že není samoučelnou kulturní akcí, ale má své cíle, z nichž jedním z prvořadých je učit umění myslet, cítit, pracovat a budovat divadlo novým, socialistickým způsobem nejen k jeho aktivním účastníkům, ale i směrem k divákům, kterých přichází do divadla Na kovárně rok od roku více. Proto si také FEMAD získal popularitu jak mezi ochotníky, tak mezi diváky, a stal se již pro ně pojmem.

Letošní již XII. ročník FEMAD zapadl výběrem svého repertoáru i do rámce významných kulturních výročí roku. Věříme, že i tento ročník potvrdil svoje poslání a že tvůrčí výkony i specifika práce mladého amatérského divadla připomene již tradiční vysokou kulturní úroveň divadelních souborů.

Přáli bychom si, aby Festival ukázal i cestu, jak žít v divadelním kolektivu, cestu ke vztahu k práci, schopnosti navazovat dobrou, pevná přátelství, přemáhat své sobectví a pomáhat si. Vždyť právě tyto schopnosti pomáhají vytvářet skutečně kvalitní divadelní představení.

Upřímně Vás v Poděbradech vítáme a přejeme si, aby XII. ročník Festivalu mladého amatérského divadla byl i výrazem plnění úkolů stranické a státní kulturní politiky a aby tato významná akce byla již tradičně spjata se jménem našeho města.

Vladimír VOKATÝ
předseda PV

XII. ROČNÍK FESTIVALU MLADÉHO AMATÉRSKÉHO DIVADLA

DIVADLO NA KOVÁRNĚ V PODĚBRADECH

od 13. září do 16. září 1984 a od 20. září do 23. září 1984

13. září – čtvrtek v 19.30 hod. – velký sál

Bertolt Brecht

VÝJIMKA A PRAVIDLO

Malá scéna LŠU a OKS Gottwaldov

14. září – pátek v 18.00 a 22.00 hodin malý sál (seminární představení)

Ján Fakla

PLUHY alebo QUO VADIS, HOMINE

Kremnické divadlo v podzemí KM SSM

Labyrint Kremnica

14. září – pátek v 19.30 hod. – velký sál

Jiří Suchý – Ferdinand Havlík

ELEKTRICKÁ PUMA

DS ZK ROH Metra Blansko

15. září – sobota v 11.00 hod. – velký sál (seminární představení)

Lumír Tuček

DEN S TOMÁŠEM MÁCOU

Recitační skupina Vpřed ZO SSM

PKS Praha

15. září – sobota ve 12.00 a 14.00 hodin malý sál (seminární představení)

A. A. Milne – Petr Veselý

EXPEDICE

Divadelní studio J. Skřivana OKVS Brno IV

15. září – sobota v 19.30 hod. – velký sál

Lidová hra

KOMEDIE O FRANTIŠCE

Divadlo X při MěKS S. K. Neumanna Brno

15. září – sobota ve 21.00 a 22.45 hodin malý sál (seminární představení)

Luděk Richter

KICHOTÁNÍ

Soubor Paraple ÚDPM J. F. Praha

20. září – čtvrtek ve 20.30 hod. – zámek, II. nádvoří

J. Duskij - V. Frida - A. Mitta - F. Zborník

JOHANKA 1920

Divadlo Šupina MěKS Vodňany

21. září – pátek v 18.30 a 22.30 hodin malý sál (seminární představení)

J. Dušek – O. Kužilek – R. Uhlíř

VÝHRA čili VÝHRA

Soubor Vizita SKZ Dolní Břežany

21. září – pátek ve 20.30 hod. – zámek, II. nádvoří

B. Vasiljev – J. Černíková – M. Schejbal

... A JITRA JSOU ZDE TICHÁ

Anebdivadlo OKD Praha 3

22. září – sobota v 10.30 hod. – velký sál (seminární představení)

Čestmír Suška a kolektiv

BERSIDEJSI

Výtvarné divadlo Kolotoč Praha

22. září – sobota v 16.45 a 21.15 hodin malý sál (seminární představení)

Stanislaw Lem

MELLEM

Divadlo Lampa Veleobce baráčníků Praha 1

22. září – sobota v 19.30 hod. – velký sál

Alex Koenigsmark

KDO MLUVÍ S KONĚM

Soubor ZK ROH Sezimovo Ústí

Malá scéna Lidové školy umění a Okresního kulturního střediska
Gottwaldov

BERTOLT BRECHT
VÝJIMKA A PRAVIDLO

Naučná hra

Přeložil Karel Vápeník

Scéna a režie: Antonín Navrátil

Hudba: Lumír Bednařík

Kostýmy: Anežka Navrátilová

Osoby a obsazení :

Kupec	Michal Mašek
Kuli	Vladislav Mach
Vůdce první karavany	Jan Šťastný
Strážník	Zdeněk Julina
Druhý strážník	Dušan Škubal
Hluchoněmý	Kamil Spáčil
	Jiří Devát
Soudce	Lumír Bednařík
Přisedící	Zdeněk Handl
Kuliho žena	Jana Pšenčíková
	Pavla Chlopčíková
Chlapec	Václav Kadrnka
Vůdce druhé karavany	Zdeněk Julina
Turista	Radislav Sedláček
Turistova žena	Martina Karabcová
Prolog	Zdeněk Julina
Lidé	Ivana Sedláčková
	Denisa Ireinová
	Eva Žalmánková
	Marcela Majeríková
	Evžen Cěkota

Zvuky: Vladimír Komora

Světla: Jaroslav Pešák, Zdeněk Sýkora

Premiéra 31. března 1984

O AUTOROVI, O HŘE I O SOUBORU

Bertolt Brecht (1898–1956) – dramatik, básník, režisér, divadelní teoretik, spoluzakladatel divadla Berliner Ensemble – byl posedlý pravdou. Miloval ji, vyhledával ji a ve svém uměleckém díle ji odhaloval. Prožil dvě světové války, poznal krize kapitalismu, příčiny sociální nerovnosti v lidské společnosti. Životní zkušenosti i obsáhlé teoretické vědomosti ho přivedly k dialektickému materialismu. Zjistil, že pravda se neprosadí sama, že ji neprosadí jedinec, že je třeba kolektivního úsilí k tomu, aby se prosadila.

Svoje životní postoje přenesl Bertolt Brecht do své tvorby. Každé jeho drama míří k výraznému zachycení pravdy, která ovšem není ani jednoduchá ani přímočará a proto provokuje diváka k přemýšlení a zaujímání vlastního stanoviska.

V jistém směru navazuje Brecht na Shakespeara, na jeho drama naplněné pohybem, akcí, mohutným dějem, ale také postavami detailně psychologicky vykreslenými. Teoreticky i prakticky rozvinul koncepci epického divadla, které mu umožnilo začlenit do dramatu širší popis a výklad okolností a motivů objasňujících základní děj. To vše podřídil divadlu dialektickému, revolučnímu, které mělo jediný cíl: odhalovat nespravedlnost a hledat cesty k pravdě a sociální spravedlnosti. V tomto smyslu je napsána i hra VÝJIMKA A PRAVIDLO.

Nastudoval ji věkově mladý soubor Malé scény. Pro mnohé to může být skok nebo přinejmenším krok do neznáma. Ano, nebude v této inscenaci lidová valašská poezie ze SMRTI NA HRUŠCE a z KURUCKEJ VOJNY, nebudou zde prvky komedie del' arte jako tomu bylo v inscenacích KRÁL JELENEM a KRÁSNÁ FRANTIŠKA, nebude zde vášnivá láska mladých lidí a její tragické rozuzlení z ROMEA A JULIE a z IRKUTSKÉ HISTORIE.

Přesto však: kontinuita vývoje souboru, způsob hraní a výběru her i jejich režijní provedení zůstává zachována. Jak herci, tak režisér dospěli do vývojové fáze, kdy jim „nic jiného nezbývalo“ než dělat takový druh inscenace, jaký právě dělají, kdy, jak říká Bertolt Brecht „nechce-li být herec papouškem nebo opicí, musí si osvojit dobové vědění o lidském soužití a stát se spolubojovníkem v boji tříd. Nikdo nemůže stát nad bojujícími třídami, protože nikdo nemůže stát nad lidmi.“

Z programového článku Josefa Holcmana

HISTORIE SOUBORU

Amatérský soubor Malá scéna vznikl v roce 1969. Přelomem v tvůrčí práci mladého souboru byl rok 1971, kdy s příchodem zkušeného režiséra a herce Antonína Navrátila se začala utvářet nová koncepce „divadla pro děti o dětech a s dětmi“. První inscenace nastudovaná v dětském obsazení byla hra Jaroslava Bařinky a Petra Botíka SMRT NA HRUŠCE (premiéra 8. dubna 1976), která dosáhla výrazného ocenění na 47. Jiráskově Hronově. Následovaly další inscenace jako ROMEO A JULIE Williama Shakespeara, KRÁL JELENEM Carla Gozziho, IRKUTSKÁ HISTORIE Alexeje Arbusova, O KURUCKEJ VOJNĚ Petra Botíka, KRÁSNÁ FRANTIŠKA Milana Calábka – abychom jmenovali ty nejdůležitější – a konečně VÝJIMKA A PRAVIDLO Bertolta Brechta. Antonín Navrátil klade na členy souboru stále vyšší a náročnější úkoly, dramaturgická práce má jednotnou koncepci, která dává tomuto mladému souboru charakteristickou tvář. Důsledně sleduje cíl dokázat, že i s dětskými herci se dá pracovat a tvořit tak, že výsledek snese ta nejvyšší kritéria hodnocení.

Za patnáct let své existence nastudoval soubor 45 premiér, sehrál zhruba 570 představení, účastnil se pětkrát Jiráskova Hronova, byl vyslán na zahraniční zájezdy do MLR, NDR, PLR, Rumunska, Velké Británie, spolupracoval s Čs. televizí a získal řadu ocenění např. cenu Jindřicha Honzla TKM, cenu České mírové rady a cenu ministra kultury ČSR.

JIŘÍ SUCHÝ – FERDINAND HAVLÍK
ELEKTRICKÁ PUMA

Muzikál pro tři klauny a fantazii diváka
Scéna, kostýmy a režie: Jiří Polášek
Hudební nastudování: Miloš Libra
Choreografie: Petr Boria j. h.

O s o b y a o b s a z e n í :

Pan Krác, první herec a zpěvák písní
Pán na výstavě, později Vladař
František Bond, agent
První důstojník Vladimír Vrtěl
Poddůstojník
První Hadžadžadžův pomocník
Servác, druhý herec (mladokomik)
Kustod na výstavě
Náčelník generálního štábu
Hadžadžadž, despota Eduard Hofman
Voják
Druhý Hadžadžadžův pomocník
Mechaniz. jednotka v akci
Boni Fácová, herečka pro mladý obor
Zpěvačka písní a tanečnice
Dáma na výstavě
Ministr pro utajení
Otrokyně MUDr. Irena Vrtělová
Conzuela, Bondova milenka
Regina, Hadžadžadžova milenka
Voják
Železná panna
František, zpěvák písní, taky tanečník
Ali, eunuch František Jakubec
Vladimír, zpěvák písní, taky tanečník
Beli, eunuch Vladimír Michálek
Zpěvačky písní a tanečnice Sylva Ducháčková
Anna Hradilová

Divadelní orchestr:

M. Libra – klavír, ing. Z. Král – klávesy, kytara, J. Musil – basa,
J. Vrtěl – bicí

Technicky spolupracují:

Ě. Michalčíková, M. Novotná, H. Polášková, ing. J. Daněk, J.
Hédl, J. Musil, P. Nárožný, M. Novotný, R. Rychnovský
Premiéra 23. února 1984

○ HŘE

Elektrická puma je tajná a možno říci strašlivá zbraň, kterou jsem vynalezl já, Jiří Suchý, když mi bylo devět let. V roce 1941 jsem ji hodlal použít proti nacistickému Německu, ale chyběl mi kus měděného drátu, který byl v té válečné době vzácností. Sehnal jsem jej teprve koncem roku 1944, kdy už však bylo jasné, že spojenecká vojska se obejdou bez mého přispění. Uložil jsem tedy pumu do sklepa, kde je tuším dodnes. Mezitím přišla na trh puma atomová a po ní vodíková. Moje elektrická poněkud zastarala. Její využití mělo vypadat takto: Spuštěna na padáčku měla v určitý okamžik začít vyzářovat nad nepřátelským územím elektřinu o vysokém napětí (na způsob blesků), která by byla (po způsobu hromosvodů) přitahována kovovými předměty (zbraněmi). Všichni ti, kteří by kovové předměty třímali, byli by ošklivě zasaženi. Jednoduché, co? Když jsem tak uvažoval, jak informovat veřejnost o existenci této praktické věci, napadla mě forma divadelní hry. A rozhodl jsem se rovnou pro muzikál, jehož dopad na veřejnost je ze všech dramatických forem nejširší. Vzhledem k určité zastaralosti mé zbraně zvolil jsem pro svůj děj dobu před první světovou válkou, která svou idyličností se mi zdála jako stvořená k rozpoutání mezinárodního dobrodružství na nejvyšší úrovni.

Premýšlel jsem nějaký čas o kladném hrdinovi, až jsem se rozhodl, pojednat dílko bez něho. Všichni hrdinové muzikálu ELEKTRICKÁ PUMA jsou tedy záporní. Bojuje zde tedy darebák s ještě větším darebákem. Blaží mě vědomí, že publikum bude bezděčně držet palce darebákovi v domněnání, že je na straně práva a spravedlnosti.

Takže František Bond, ústřední postava našeho kusu není kladným hrdinou. Bez dobrodruhů tohoto typu se naše společnost rá-

da obejde. Ale přiznejme si, že sledovat jejich skutky bývá zábavné. Podlost protivníka Hadžadžadže je kolosální a co do ničemnosti nesaháme Hadžadžadžovi ani po kotníky, což nás jistě povznáší. (I lumpové jsou užiteční.) Pak jsou ve hře ještě dvě ženy. Zatím co Consuela dává svou lásku Františkovi, kterému přece držíme palce, Regina se peleší se zlosynem Hadžadžadžem. Na první pohled můžeme nabýt dojmu, že obě dělají vlastně totéž, ale ve skutečnosti jest tomu tak.

Jiří Suchý

Divadelní hra ELEKTRICKÁ PUMA byla napsána Jiřím Suchým v roce 1974 a v tomtéž roce uvedena v divadle Semafor. Hudbu napsal Ferdinand Havlík. Autoři hru nazvali v podtitulu „nevýpravným muzikálem“.

Je málo inscenací po jejichž uvedení se obecnost i odborníci sejdou pod praporem, který nese název SPOKOJENOST. Proto právo režiséra napsat několik slov o hře ELEKTRICKÁ PUMA je vskutku příjemným zážitkem. Autoři, ač psali pro své divadlo a sebe či své herce, nám poskytli předlohu, ve které jsme našli svůj raison d'être – důvod k činění. Takže jsme doposud činili rádi a pokud budeme mít pro koho, budeme činit i nadále.

Jiří Polášek

VELMI STRUČNÁ HISTORIE SOUBORU

Existujeme cca 12 let. V souboru se vystřídalo cca 30 herců a pracovníků technického personálu. Hráli jsme vždycky dobré autory: Namátkou: Bratry Čapky, Gorina, Voskovce a Wericha, Aristofana, Gogola, Nezvala, Suchého a Šlitra, Goldoniho a Hrabala. Trochu reality: ne vždy dobře !

Jiří Polášek

Kremnické divadlo v podzemí

JÁN FAKLA

PLUHY alebo QUO VADIS, HOMINE ?

Divadelná groteska pre dospelých

Režie: kolektív

Hudba: Olga Špánková a. h.

O s o b y :

Führer, Herman, Doktor, Uwe, Hans, Müller, Chamberlein,
Daladier, Mussolini, Štetke, Bača, Francois, Malíř

H r a j í :

Roman Vykysalý, Anton Brčka, Ján Fakla

Svítlí: Ján Snopko

Zvuk: Ladislav Schmidt

Premiéra 12. 3. 1983

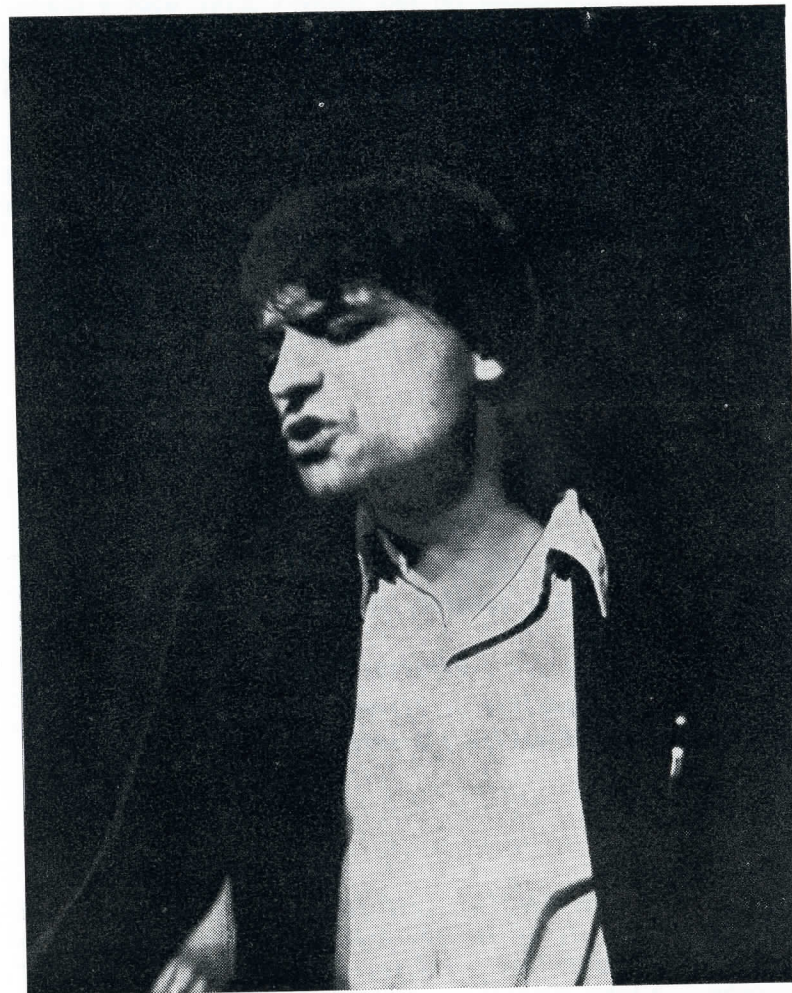
○ HĚ

Divadelná groteska PLUHY je určená pre všetkých dospelých ľudí na celom svete. Problém diktátorstva Führera je ústrednou témou tejto „historickej hry“, ktorá cez dej faktov poukazuje aj na dnešných diktátorov, ktorí akoby stále nevymreli... Traja herci hrajúci trinásť postáv stelesňujú trinásť typov charakterov a prostredníctvom jednoduchých výrazových prostriedkov odlišnosti v ich chápaní moci. Preto je inscenácia nielen paródiou, ale tiež politickou satirou, ktorá upozorňuje na široké súvislosti dnešného ohrozeného sveta.

HISTORIE SOUBORU

Súbor vznikol v roku 1973 pri gymnáziu v Kremnici. Do roku 1978 to bolo stredoškolské študentské divadlo, od roku 1979 prešlo do podzemných priestorov mládežníckeho klubu Labyrint v Kremnici. Pracuje v stálom zložení: Ján Fakla (študent DAMU), Anton Brčka (študent SVŠT), Roman Vykysalý (vedúci KM Labyrint), Igor Mihalik (vychovávateľ), Ladislav Schmidt a Ján Snopko (robotníci). Vo svojej činnosti je kolektív zameraný na tvorbu programov humorného a satirického charakteru, napr.: grotesky, klauniády, kabarety. Od roku 1981 založil a organizuje Festival humoru a satiry Slovenské gagy v Kremnici, ktoré bývajú každý rok v septembri (IV. ročník: 20.–23. 1984). Na repertoári má tri predstavenia: kabaret Sága gagu slovenského, klauniádu Smetisko a divadelnú grotesku Pluhy alebo Quo vadis, homine? Súbor dvakrát vyhral celoslovenskú prehliadku malých javiskových foriem v Poprade, je pravidelným účastníkom celoštátnej Klubovej tvorby a vystupuje po celej ČSSR na zájazdových predstaveniach. Od 1. 8. 1984 sa sprofesionalizoval pod umeleckú agentúru Slovkoncert.

Recitační skupina VPŘED ZO SSM Pražského kulturního střediska Praha

LUMÍR TUČEK
DEN S TOMÁŠEM MÁCOU

Jednoaktovka všedního dne

Režie: Lumír Tuček

Hudba: Michal Vích

Osoby a obsazení:

Tomáš Máca	Radomír Dočekal
Karel, důvěrník	Miroslav Maruška
Lenka	Lenka Vychodilová
Jitka	Halka Houřová
Arjana	Arjana Shameti
Jana Tlustá	Jana Tučková
Věra	Věra Víchová
Poustevník	Lumír Tuček
Reportér	Lumír Tuček

Hudba:

Michal Vích – klavír, Andrej Kolář – perkuse,
Vít Malinovský – saxofon, Jiří Novotný – saxofon

Technika:

Michal Pacina, Alena Sedláková
Premiéra v březnu 1984

O HŘE

DEN S TOMÁŠEM MÁCOU vznikl na začátku roku 1984 i když se o něm mluvilo už na sklonku roku 1983. Premiéru měl na konci března na přehlídce v Rubínu. Od té doby byl sedmkrát reprízován – z toho dvakrát samostatně, pětkrát jako druhá polovina představení HLEDAČOVA DOBRODRUŽSTVÍ a DEN S TOMÁŠEM MÁCOU.

HISTORIE SOUBORU

Recitační skupina VPŘED (známá též pod názvem R. S. VPŘED) vznikla v roce 1975. Prvních pět let pracovala nepravidelně. V letech 1980–1983 spolupracovala s divadlem SKLEP – představení PARALELA, LÁŽO PLÁŽO, BESÍDKA a především A BUDEŠ HODNÝ... (Šrámkův Písek 1982). Od roku 1983 působí samostatně – představení RECITAČNÍ NOVINY (1981), HLEDAČOVA DOBRODRUŽSTVÍ (1983), DEN S TOMÁŠEM MÁCOU (1984). Hlavním výrazovým prostředkem souboru je mluvené slovo a hledání možností jeho využití ve vztahu k rytmu, hudbě, pohybu.

PETR VESELÝ

EXPEDICE

Na motivy knihy A. A. Milneho Medvídek Pú

Režie: Petr Veselý

Osoby a obsazení :

Medvídek Pú / účastnice zájezdu
Prasátko / účastnice zájezdu
Kryštůfek Robin / vedoucí zájezdu
Sova / účastnice zájezdu
Králíček / ing. Králíček
Klokance / paní Doskočilová
Klokánek / malý Mireček
Tygr / ing. Vaska
Ijáček / řidič autobusu

Naďa Kovářová
Božena Polícarová
Miroslav Toman
Katka Klanicová
Jaroslav Krejčí
Katka Klanicová
Katka Klanicová
Miroslav Toman
Petr Veselý

Premiéra 14. 2. 1984

O HŘE

EXPEDICE vychází z několika motivů dětské knihy MEDVIDEK PÚ, kterou napsal v roce 1926 anglický novinář Alan Alexander Milne. Trvá necelou hodinu a hraje se v aréně mezi diváky na šesti obyčejných stolech se židlemi. Popisuje zájezd skupiny lidí z nejmenovaného podniku, kteří se vydají organizovaně „za hranice všedních dnů“. Dějová linka se přesouvá do absurdní polohy, kde místo účastníků zájezdu vystupují zvířata ze zmíněné knihy, adekvátně tomu se mění prostředí i situace. Obě polohy – zvířecí i lidská – se střídají a prolínají. Zájezd směřuje k „severní točně“, nikdo však nemá ponětí, kam to vlastně ve skutečnosti jedou ani kde je severní točna a jak vypadá.

Název EXPEDICE má dva významy, vedle reálného i metaforický – pomyslnou výpravu do lidské společnosti, zkoumání charakterů jejích reprezentantů. Je možné chápat příběh jako kritiku nezacilenosti lidských snah, směřování za něčím, čeho nemůžeme dosáhnout, protože nevíme, kde to hledat. Na druhé straně je možné uvažovat o tom, zda právě v takovýchto „expe-

dicích“ není skryta ona potřebná iracionálnost, onen „zázrak nedokonalosti“ lidského mechanismu – to, díky čemu proplouváme civilizačními vlnami.

Od premiéry do konce června se EXPEDICE hrála dvanáctkrát. Byla uvedena i na letošním Šrámkově Písku, kde se setkala s větším ohlasem než v domovském městě Brně.

Petr Veselý

HISTORIE SOUBORU

Původní soubor tohoto jména vznikl v roce 1954 a během osmnácti let se vypracoval na velice osobité divadlo, které sbíralo vavříny na festivalech doma i v zahraničí. Během první poloviny sedmdesátých let začalo DSJS stagnovat, až se posléze rozpadlo. V roce 1976 přišli noví mladí lidé s úmyslem začít znovu. Vrcholem tohoto snažení byla v roce 1979 ODYSSEA, která byla uvedena v témže roce i na Šrámkově Písku a dokonce i v Řecku. Od té doby se osazenstvo opět vyměnilo a soubor hledal svou novou tvář. V současnosti prochází DSJS další přeměnou, kdy část souboru odchází a zakládá vlastní divadlo.

Divadlo X při MěKS S. K. Neumanna v Brně

KOMEDIE O FRANTIŠCE,
DCEŘI KRÁLE ANGLICKÉHO,
TÉŽ O HONZÍČKOVĚ,
SYNU KUPCE LONDÝNSKÉHO

Scénář a režie: Zdeněk Turba

Texty písní: Dana Košíková

Hudba: Jiří Bulis

Scéna a kostýmy: Pavel Bílek, Rostislav Pospíšil

Osoby a obsazení:

Král anglický	Jan Svoboda
Královna	Jarmila Turbová
Františka, jejich dcera	Mirka Součková
Anežka, jejich dcera	Šárka Skorkovská
Císař turecký	Jaroslav Kravka
	Lubomír Kříček
Minc, generál krále anglického	Jan Dofek
Kupec / Mořský zloděj	Jaromír Skorkovský
Kupcová	Zuzana Kravková
Honzíček	Milan Kuman
Mistr ševcovský / Břišní ta- nečník / Justiciár	Pavel Bílek
Mistr truhlářský / Mořský zloděj	Boris Hála
Břišní tanečník	Pavel Drozd
Anděl	Magda Konšelová
Blázen	Dagmar Timčová
Kejklíři	Petra Kleinwächterová
	Aleš Záboj
	Kyril Konstantinovič

Kapela:

Kateřina Plevová, Lubomír Imramovský, František Nečas,
Svatopluk Procházka, Zdeněk Šebesta

Realizace scény a kostýmů:

Lenka Bílková, Pavel Bílek, Alena Gálová

Technika:
Radek Chatrný, Igor Vítek

Premiéra 19. dubna 1984

O HŘE

Naši poslední inscenaci podle povídek Jaroslava Haška Velitelem města Bugulmy jsme nazvali hrou o českém charakteru; při jejím uvedení jsme již pomýšleli na inscenaci zcela jiného druhu, v níž bychom se setkali s kořeny a duchem české divadelnosti. Takovou příležitostí se pro nás stal text KOMEDIE O FRANTIŠCE, staré lidové barokní hry, která se hrávala v našich zemích kolem roku 1750, zřejmě jako součást tehdejší masopustní zábavy. Hra je svérázným zpracováním cizího tragikomického námětu, mísí dohromady prvky městské a venkovské, střídá obrazy lyrické a komické, zdůrazňuje hodnotu řemesla – „zlatých rukou“ – jednoznačně podtrhuje světský a plebejský charakter lidového divadla.

Včlenění písní, které jsou parafrázemi barokní poezie, do původního textu hry, znamená i pokus o vytvoření naivního hudebního divadla, v němž je píseň organickou součástí.

Chtěli jsme evokovat atmosféru barokní lidové zábavy, zkusit kolik je zde místa pro improvizaci, nalézt dávné zdroje potěšení; prameny, z nichž možná podvědomě čerpáme dosud.

Zdeněk Turba

HISTORIE SOUBORU

Divadlo X vzniklo v roce 1958 jako studentský soubor, který se původně věnoval interpretaci básnických textů. V 70. letech přešel soubor postupně na typ divadélka malých jevištních forem a v současné době se věnuje jevištnímu ztvárnění literárních předloh. Tato forma práce se souboru velmi osvědčila a přinesla mu řadu úspěchů.

Divadlo X se pravidelně zúčastňuje Šrámkova Písku (od roku 1976), Festivalu mladého amatérského divadla v Poděbradech

(od roku 1978), kde získalo cenu SČSP za inscenaci I. Babela **MOJE PRVNÍ HUSA**, cenu diváka za inscenaci **KABARET a PUSTINA**. V roce 1979 reprezentoval soubor české amatérské divadlo na Slovenské divadelní žatvě v Martině, na 50. Jiráskově Hronově uvedl dvě seminární představení B. Hály **PUSTINA** (na motivy románu D. Buzzatiho **TATARSKÁ POUŠŤ**) s jejíž inscenací se zúčastnil řady dalších přehlídek. Logickým pokračováním dramaturgické linie započaté **PUSTINOU** byly Brechtovy **HOVORY NA ÚTĚKU** v úpravě Z. Turby.

V další práci souboru se stále více do popředí zájmu dramaturgie dostává člověk ve svých vnitřních rozporech, generačně cítěný hrdina, citlivě reagující na společenské i své vnitřní konflikty. Zatím poslední z řady úspěšných inscenací **VELITELEM MĚSTA BUGULMY** navazuje na tuto dramaturgickou linii.

Pro brněnskou veřejnost hraje **DIVADLO X** dvakrát až třikrát měsíčně v kinosále Městského kulturního střediska. Většinu publika tvoří mládež. Soubor vyjíždí často i mimo Brno a věnuje řadu vystoupení složkám Národní fronty, účňovské mládeži, školám i tělesně postiženým dětem. Za dobu své činnosti získalo na soutěžích a přehlídkách v ČSSR 48 ocenění. V zahraničí reprezentovalo v roce 1974 v Bělehradě, v roce 1976 v Rakousku, v roce 1979 ve Velké Británii, v roce 1981 v Belgii a v roce 1983 opět ve Velké Británii.

Loutkový divadelní soubor PARAPLE
Ústředního domu pionýrů a mládeže Julia Fučíka Praha

LUDEK RICHTER

KICHOTANI

neboli

KOMEDIE PIMPERLOVÁ O DONU KICHOTOVI ZCELA NOVÁ

Neznámé variace na motivy známého románu

Miguela de Cervantes Saavedra

Režie: Luděk Richter

Loutky vyřezal: Karel Kerlický

Hudbu složil: Václav Lahodný

Hrají:

Eva Pilařová

Jarmila Kopřivová

Klarisa Benešová

Markéta Pazlarová

Petra Urbánová

Karel Kerlický

Karel Vostárek

Luděk Richter

Vít Šolle

Premiéra v roce 1983

O HŘE

Nehledejte v naší hře Cervantesova Quijota. Hrajeme Kichota. Pracovali jsme na něm dva roky. Začali jsme od pojmu – od toho, co pro nás i dnes znamená Kichot a kichotství. Ze Cervantesova románu jsme vzali sotva pár zápletek, sem tam postavu – a ducha. Ducha nepokoje a potřeby jít vzhůru za svým snem.

HISTORIE SOUBORU

PARAPLE (z fran. parapluie, čti pár rá plů) je zařízení proti nepohodě a nepřízni nejrůznějších živlů.

PARAPLE vzniklo v roce 1972 v pražském Ústředním domě pionýrů a mládeže Julia Fučíka. Z jeho současných devíti členů však tyto doby pamatuje málokdo. Základ dnešní „kichotovské“ skupiny vznikl v roce 1978 kolem inscenace OBLOHA VĚČNĚ MODRÁ, VÁŠNĚ VĚČNĚ KRVAVÉ. Následovala BALADA O TRI-STANOVI A ISOLDĚ aneb OSUDE . . . , AUTO Z PRALESA (skoropohádky Daisy Mrázkové), v Divadle na kahánku realizovaný HANÝSEK čili ČLOVĚK (podle Šotolova Svatého na mostě), dále KICHOTÁNÍ neboli KOMEDIE PIMPERLOVÁ O DONU KICHOTOVI ZCELA NOVÁ a v roce 1984 MARKÉTA LAZAROVÁ a FAUST podle J. W. Goetha. Za dobu své existence se PARAPLE zúčastnilo třikrát Šrámkova Písku, pětkrát Loutkářské Chrudimi, dvakrát Bábkářské Žiliny, hrálo na festivalech v Dabrowě Gorniczi, Salzburku a Karlsruhe.

Dramaturgie souboru není určována žádným apriorním vnějším programem – je to dramaturgie vnitřní jednoty: nevážeme se ničím jiným než věností sobě, svému přesvědčení životnímu i estetickému. Předpokladem tedy není určitý druh východiska – dramatický text, literární předloha, vlastní námět (i když nejčastěji uvádíme autorské zpracování literárních předloh), ani národnost autora (i když dáváme přednost autorům českým), ani určitý žánr (i když nám vyhovuje baladické ladění a groteskní vidění). Rozhodování o titulu, jakož i základních koncepčních otázkách je věcí kolektivní (byť vedenou, prohlubovanou a do podoby výsledného tvaru dopracovanou jedním z kolektivů – režisérem). I formou další práce souboru je kolektivní hra, kolektivní hledání, týmová tvorba. Za rok tak vytvoříme jednu až dvě inscenace, které pak hráváme v pražském Rubínu a na zájezdech mimo Prahu.

I přes tuto snahu zůstat otevřený má ovšem soubor své specifické cítění života i divadla, své představy, východiska i cíle. Především je to snaha o aktivní přístup k světu a chápání divadla jako prostředku jeho ovlivnění, jako prostředku mezilidské komunikace, apelativního sdělení, oslovení diváka. V tématu mu jde o hledání místa člověka ve světě, přístupu jednotlivce ke

světu. Vidění věcí a jevů života v dialektické jednotě tragického a komického vede soubor k uplatnění groteskního principu – balancování na hraně mezi komikou a tragikou, smíchem a pláčem. I v tom je mu blízké lidové divadlo. PARAPLE se snaží hledat co nejčitelnější vztah mezi zamýšleným sdělením a jevištními prostředky – především pomocí hledání a využívání vlastní mluvy prostoru a materiálu a technologie loutky. Pracuje s napětím mezi hercem a loutkou a využívá tak divadla s loutkami k zmnožení významů, víceplánovosti a účinnějšímu sdělení. Usiluje o antiiluzivní divadlo epizujícího charakteru, o silnou znakovost užitých prostředků, zkratku a metaforu, jež by vedly diváka k aktivní spolupráci. Výčet prostředků není předem omezen, ale soubor se snaží o jejich maximální syntézu – o totální divadlo.

Divadlo ŠUPINA MěKS Vodňany

JOHANKA 1920

Podle filmové povídky SVIŤ, SVIŤ, MÁ HVĚZDO

J. Dunskeho, V. Fridy a A. Mitty s použitím překladu J. Klusákové
upravil Fr. Zborník

Režie: František Zborník

Scéna: Libor Erban

Kostýmy: Jana Procházková

Hudba: Josef Čábelka

Osoby a obsazení :

Umremas	Jaroslav Klimeš
	František Zborník
Týnka	Renata Veselá
	Ivana Procházková
Serd'uk, rudý velitel	Jan Hála
Ochrim, jeho pravá ruka	Jaroslav Kubeš
	Jiří Pokorný
Bílý kapitán	Jiří Pokorný
	Jaroslav Kubeš
Paškov, biografář	Zdeněk F. Plachta
Fed'a, malíř	Miroslav Vlček
Jeho žena	Jana Procházková
	Jarmila Chánová
Dámička	Slávka Šimáková
Vachramějev, kozák	Miroslav Procházka
Natalie Petrovna	Alena Hálová
Bílí důstojníci	Karel Č. Rychtařík
	Josef Čábelka

Technika:

B. Chán, B. Šikl, M. Procházka, K. Řehoř

Premiéra 5. dubna 1984

O HŘE

Pod titulem JOHANKA 1920 se vlastně skrývá vlastní dramati-
zace sovětské filmové povídky SVIŤ, SVIŤ, MÁ HVĚZDO. Inscenace se tak logicky dostává do konfrontace s vynikajícím filmo-

vým zpracováním Mittovým. Samozřejmě, že umělecká úroveň obou děl je nepoměřitelná. Naše JOHANKA je dalším pokusem o hledání ryze divadelních výrazových prostředků. ŠUPINA se přitom snaží jít vlastní cestou i za cenu výmolů a možných klopýtnutí.

Myšlenkově navazuje JOHANKA 1920 na předcházející naše inscenace, je opět hledáním „opravdového člověka“, jenž je nejen pasivním konzumentem pokynů, opatrným plavcem ve vodách společnosti, ale skutečným spoluautorem svého života.

JOHANKA byla už ve zkušebním období předmětem řady diskusí, které vlastně neustaly ani po premiéře, jen diskutérů přibývalo. A doufejme, že ještě přibude. Věříme, že je o čem hovořit.

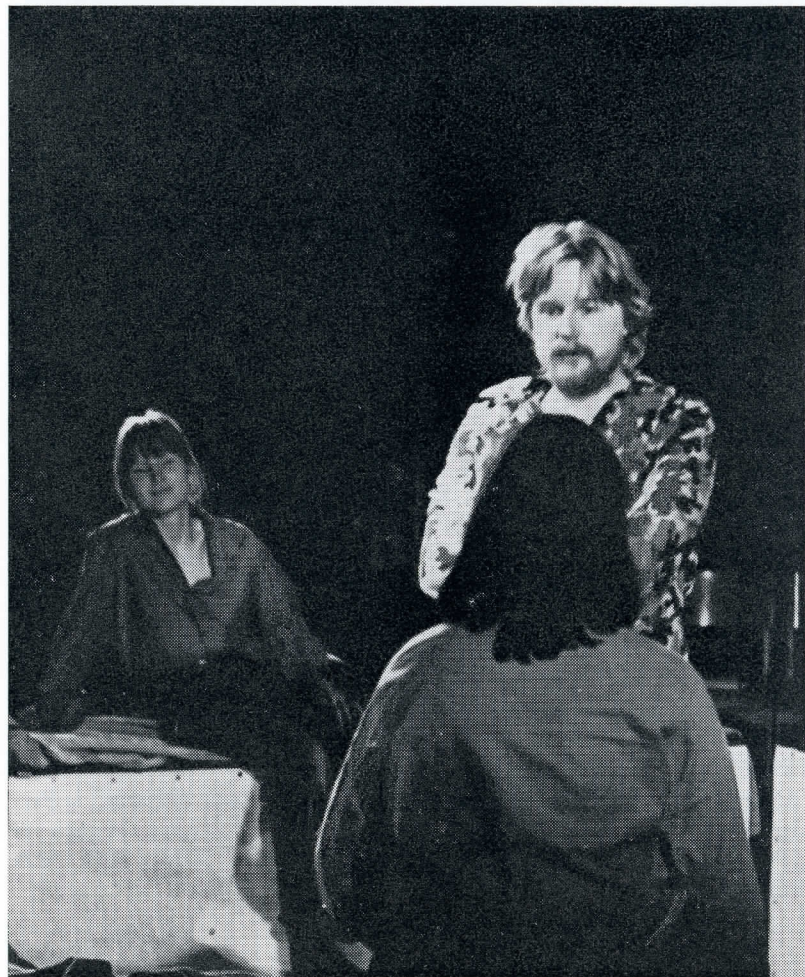
HISTORIE SOUBORU

Divadlo ŠUPINA, jehož zřizovatelem je Městské kulturní středisko Vodňany, pracuje od roku 1974. Zpočátku se soubor orientoval výhradně na komediální žánr. V roce 1978 vznikla premiéra dvou aktovek Hanse Sachse KRAMAŘSKÁ NŮŠE, později veselohra Franka Tetauera ÚSMĚVY A KORDY. S touto hrou soubor vystoupil na Jiráskově Hronově 1979.

V roce 1980 se ŠUPINA pokusila o dramatické zpracování známé básně R. M. Rilkeho PÍSEŇ O LÁSCE A SMRTI. Za tuto inscenaci obdržel soubor v roce 1981 krajskou uměleckou cenu JČKNV a úspěšně vystoupil na Wolkerově Prostějově.

Do širšího podvědomí se pak ŠUPINA zapsala další účastí na Jiráskově Hronově inscenací KAŽDÝ NĚCO PRO VLAST, MUŠKETÝŘI PO 30 LETECH a MARKÉTA.

Soubor se pravidelně zúčastňuje řady přehlídek (FEMAD v Po-
děbradech, přehlídky v České Lípě apod.). Poslední inscenací ŠUPINY je vlastní zpracování filmové povídky SVIŤ, SVIŤ, MÁ HVĚZDO, uváděné pod názvem JOHANKA 1920.

BORIS VASILJEV

... A JITRA JSOU ZDETICHÁ

Překlad: J. Černíková

Scénář: M. Schejbal, J. Černíková

Hudba: P. Nejedlý

Texty písní: P. Nejedlý, J. Fischer

Výtvarník: H. Bouček

Pohybová spolupráce: J. Pilát

Režie: Milan Schejbal

Osoby a obsazení:

Vaskov

Rita

Žeňa

Galja

Soňa

Líza

Vladislav Knapp

Jana Pazderníková

Kateřina Fixová

Eva Janáková

Daniela Holeštová

Helena Křováková

Markéta Schejbalová

Hudební doprovod: Petr Nejedlý

Světla:

R. Stockar, M. Holeček, V. Větrovský, P. Řezáč, V. Kraus

Premiéra 27. března 1984

O HŘE

Předlohou naší inscenace je novela sovětského autora Borise Vasiljeva. Při inscenování nám nešlo pouze o samotný příběh, ale o to, abychom se na pozadí tohoto příběhu dobrali obecně platné myšlenky, která není určena časem, ve kterém se děj odehrává.

Je naším velkým přáním, aby diváci sledovali naši inscenaci se stejným zaujetím, s jakým jsme ji my tvořili.

HISTORIE SOUBORU

Jádro dnešního ANEBDIVADLA se vytvořilo v rámci studentského souboru Dvacetník. Vlastní činnost souboru se datuje od sezóny 1976/77.

V sezóně 1977/78 se obsazení souboru stabilizovalo a začala se důsledně uplatňovat stanovená pracovní koncepce. Od té doby Anebidivadlo pracuje pod současným uměleckým vedením a pod nynějším názvem.

Anebidivadlo představuje soubor spíše studiového typu, který se soustřeďuje na hledání nových cest i za cenu případných neúspěchů. Využívá možnosti vystupovat na dvou různých scénách a střídavě inscenovat hry v tradičním „kukátkovém“ prostoru (Žižkovské divadlo) a v centrálním „arénovém“ prostoru, ev. modifikacích (Junior klub). Při inscenování je dominantním principem antiiluzivnost. Výchozím bodem a posléze kritériem je chápání světa dnešní mladou generací.

Zřetelné je ovlivnění tzv. syntetickým divadlem. Důležité je i to, že Anebidivadlo je divadlem autorským (chápeme-li autorské divadlo v plné jeho šíři). Pod tímto označením se skrývá jednak tvůrčí dramaturgický a režijní přístup k danému textu (např. ADAM STVOŘITEL), jednak práce s vlastním scénářem (PÁBITELE, CANDIDE, ... A JITRA JSOU ZDE TICHÁ).

ANEBDIVADLO se pravidelně účastní řady přehlídek a festivalů po celé ČSSR. Třikrát po sobě (1982-84) zvítězilo v Pražské přehlídce celovečerních her, čtyřikrát se zúčastnilo FEMADu v Poděbradech, na loňském Jiráskově Hronovu získalo jednu ze tří cen za inscenaci ADAM STVOŘITEL. V roce 1981 reprezentovalo ANEBDIVADLO ČSSR na Mezinárodním festivalu v Karlsruhe (NSR), v roce 1982 ve Francii a ve Španělsku a letos na divadelním festivalu ve švédském Västeras.

Výtvarné divadlo KOLOTOČ Praha

ČESTMÍR SUŠKA A KOL.

B E R S I D E J S I

Režie: Čestmír Suška

Film: Michal Baumberk

Dia: P. Fastej, M. Pacina

Hudba: P. Richter, P. Švec

Hrají :

Z. Kuščinská

A. Shameti

Š. Pečírka

Premiéra 1984

O PŘEDSTAVENÍ

První polovinu představení BERSIDEJSI tvoří starší inscenace POCUR (1983) – diaprojekce na plošné bílé lidské siluety rozmístěné v prostoru jeviště. Siluety ožívají promítnutými obrazy svateb, sportovců, televizní obrazovky apod. Výtvarné akce realizují dva manipulátoři v bílých neutrálních kostýmech. Druhá polovina – BERSIDEJSI – je reakcí na POCUR. Plošné siluety jsou nahrazeny živými herci, kteří celou formu POCURU převádějí do světa tužeb a snů.

HISTORIE SOUBORU

Výtvarné divadlo KOLOTOČ vzniklo v roce 1981. Zakládajícími členy byli sochař, filmový dokumentarista a hudebník. Jejich snahou bylo vytvoření syntézy výtvarného umění, filmu a diaprojekce, hudby a živé akce na jevišti. Snaží se, aby dramatická stavba nevycházela z tradičních divadelních principů, ale vytvářela se realizováním výtvarných akcí. První představení PAŇÁCI A VYCPAŇÁCI (1982) je sled výtvarných akcí a obrazů, ve kterých se ocitají paňáci–neherci a vycpaňáci–životní textilní figury.

Důraz byl položen na jejich vzájemném vztahu – jedni manipulují druhé a naopak. Stejně situace se odehrávají na jevišti zároveň s filmovou projekcí přes celé jeviště z reálného panelového domu. Druhým představením je POCUR (1983), třetím BERSIDEJSI (1984).

Výtvarné divadlo KOLOTOČ vystupuje pravidelně v Praze a několikrát hostovalo v Brně. V roce 1983 předvedlo inspirativní představení na filmovém festivalu Cilect a na pražské přehlídce amatérských divadel v roce 1984 získalo cenu.

Divadelní soubor VIZITA MKS Dolní Břežany

JAROSLAV DUŠEK - ing. OLDŘICH KUŽÍLEK - RADOMIL UHLÍŘ

VÝHRA ČILI VÝHRA

Otevřená dramatická hra

Režie:

Jaroslav Dušek, ing. Oldřich Kužílek, Radomil Uhlíř

Osoby příběhu:

Komentář, Antonín Vrba, Lenka Vrbová, Pošťák, Markétka,
Jakob Přejetý, ing. Březina, dr. Šíma, dr. Novotný,
Kubeliker Zbrožek, rodiče, děti, paní Málková, prodavači

Hrají :

Jaroslav Dušek
ing. Oldřich Kužílek
Radomil Uhlíř

Premiéra 9. dubna 1984

HISTORIE SOUBORU

Divadelní soubor VIZITA MKS Dolní Břežany existuje pro veřejnost od května 1981. První hrou bylo SRSLENÍ aneb JEDEN DEN VILEMÍNA ČMELIKA. Autory, herci a režiséry byli Jan Borna a Jaroslav Dušek.

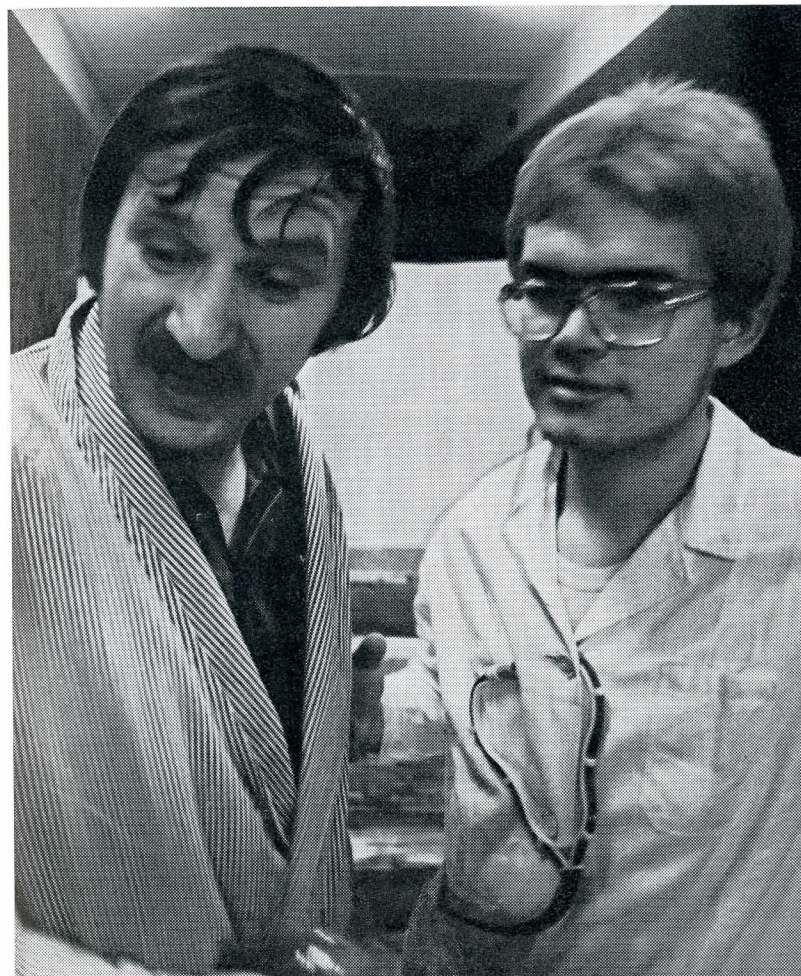
Další hrou byly KOSTKY, kde se autorsko-režijně-herecký kádr rozšířil o ing. Oldřicha Kužílka.

Dále PASTÝŘKA PUTUJÍCÍ K DUBNU v režii a úpravě Zbyňka Vybírala. Hráli Martin Komárek, Ivana Říhová j. h., Marek Pokorný, Jaroslav Dušek, Zbyněk Vybíral, Hana Tejkalová a Jiřina Šmejkalová. Výše uvedené hry se již neprovozují.

Nyní soubor uvádí dvě hry. Jednou z nich je PAVUČINA; autor a režie Jaroslav Dušek. Hrají Ivan Jiřík, Iveta Martínková, Hana Tejkalová, Zbyněk Vybíral, Anna Nováková, Petr Herold a Eva Jeníčková. Zatím poslední je VÝHRA ČILI VÝHRA.

Působení souboru má dvě základní linie usilování: pokusy o otevřenou dramatickou hru (SRSLENÍ, KOSTKY, VÝHRA ČILI VÝHRA), pokusy o realizaci pevného textu na ose režisér (případně režisér a autor v jedné osobě) – herci (PASTÝŘKA PUTUJÍCÍ K DUBNU, PAVUČINA).

Divadelní soubor ZK ROH Sezimovo Ústí

ALEX KOENIGSMARK

KDO MLUVÍ S KONĚM

Komedie

Režie: Josef Konrád

Osoby a obsazení:

Dr. Waldteufel / Pacient	Luboš Chytráček
Pacient Brázda / Ředitel sanatoria / Dr. Anděl	Josef Konrád
Pacient Hušek / Sestra Karla / Hostinský	Petr Novotný
Pacientka / Dr. Fléglová	Simona Štorchová
Pacientka Kozlová / Sestra Jana / Martin	Zdena Pěcivalová
Pacientka Krausová / Eman	Standa Vlček

Divadelní soubor LAMPA Veleobce baráčníků Praha 1

MELLEM

Hraní si s texty Stanislaw Lema
Vybral, pro své potřeby zdramatizoval, zrežiroval
a scénicky vyřešil kolektiv LAMPY v čele s Pavlem Liškou

Hrají si :
Jiřina Boubínová
Karla Staňková
Karel Čapek
Stanislav Křížek
Pavel Liška
Aleš Širc
Karel Ruppert
Petr Gruša
Michal Kučírek

Premiéra 14. dubna 1983

O HŘE

Představení nese podtitul „hraní si s texty Stanislaw Lema“, jehož literárně dramatické dílo bylo inspirací ke vzniku tohoto autorského kolektivního hledání výrazu a tvaru. Toto hledání je průvodním jevem každého dalšího představení, které není konečným výsledkem úporných zkoušek, ale stále otevřenou hrou. Divák se může z tohoto důvodu zúčastnit hry Mellem několikrát.

Hravost členů skupiny přerostla v tomto případě obvyklou mez natolik, že se stali sami sobě scénáristy, scénografy, choreografy, rekvizitáři, kostyméry, režiséry a v některých případech i herci.

Scénář představení vznikl propojením zdánlivě spolu nespojivých úryvků z povídek, divadelních, rozhlasových, filmových a televizních scénářů Stanislaw Lema (např. Výpravy profesora Tarantogy, Černá komnata profesora Tarantogy, A existuje vlastně vůbec, pane Johnsi? – a dalších).

Žánr sci-fi je v naší inscenaci potlačen, neboť i u autora je pouze prostředkem k osvobození fantazie při pohledu na životní situace obecně často považované za absurdní a neskutečné.

HISTORIE SOUBORU

Divadelní soubor LAMPA založilo v roce 1972 několik nadšenců ve snaze vyzkoušet své vlastní představy o divadle, přesněji řečeno o jeho a svých možnostech. V neustálých tvůrčích pútkách na toto téma, při nichž došlo k postupné proměně členů souboru a tím i tváře souboru, se utvořil zhruba patnáctičlenný kolektiv, který z hlediska způsobu tvorby i průměrného věku uzrál natolik, že byl např. v roce 1982 vybrán k účasti na Festivalu mladého amatérského divadla v Poděbradech.

Snaží se uvádět některé méně známé hry většinou ve vlastních úpravách, dále vlastní dramatizace literárních předloh a v několika případech autorské hry členů souboru, které dávají možnosti vyjádřit závažnější sdělení lehčí formou hravosti, komediální nadsázky či parodie.

K divácky nejúspěšnějším představením posledních let patří např. ASPIRANTI, STRAŠLIVÉ PŘEKVAPENÍ, MARIJA, VÁNOCE NA VELIKONOČNÍM OSTROVĚ, VEM TO ČERT, MELLEM.

Soubor, jehož zřizovatelem je Veleobec sdružených obcí baráčníků, vystupuje na domovské scéně malostranské Rychty v Praze pravidelně každý čtvrtek a podařilo se mu za léta tohoto působení vytvořit základní divácký okruh příznivců, doplňovaný dalšími příchozími diváky. Každoročně pořádá kolektiv LAMPY jednodenní divadelní zájezd do některého z českých krajů.

Programovou brožuru XII. ročníku Festivalu mladého amatérského divadla –
Poděbrady 1984 vydalo Kulturní a společenské středisko Poděbrady.
Vydání povoleno odborem kultury ONV Nymburk pod čj. 2510/84.
Zpracovala Jarmila Černíková.
Návrh obálky: Hana Tomková
Foto: A. Matuška, J. Klímsa, J. Chuchma, P. Hrdina, J. Kačenský a V. Zajíc
Vytiskly Tiskařské závody, n. p., provoz 74 Poděbrady – 6498 – 84
Poděbrady 1984

